

TEZĂUR LITURGIC

14 FEBRUARIE

SF.DAMASCHIN III STUDITUL,
MITROPOLITUL
NAVPAKTOSULUI ȘI ARTEI

SLUJBA SF.MUCENIC NICOLAE DE LA CONSTANTINOPOL

ATENA, 2020

14 Φεβρουαρίου

Ἀκολουθία

Νεομ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ τοῦ ἐξ Ἰχθύος

Ποίημα ἁγ. Δαμασκηνοῦ Στουδίτου

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως ὁ Προοιμιακός καὶ τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶμεν στίχους σι' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τέσσαρα, δευτεροῦντες τὰ δύο πρῶτα. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τὸν εὐκλεῆ στρατιώτην, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, τῶν Ἀθλητῶν τὸ κλέος, τὸν γενναῖον ὀπλίτην, Νικόλαον τὸν θεῖον πάντες πιστοί, καταστέψωμεν ἄσμασι· τὰς γὰρ παγίδας καθεῖλε τοῦ δυσμενοῦς, καὶ δολίου πολεμήτορος. (Δίς).

Τῆ τοῦ Σταυροῦ πανοπλία, πυρὶ φρυαπτόμενος, τοῦ δυσμενοῦς καθεῖλες, τὰς ἐπάρσεις παμμάκαρ· διό σε τῷ στεφάνῳ τῶν Ἀθλητῶν, ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσε, καὶ τῆς ἀφράστου ἠξίωσε καρμονῆς, ἧς ἰκέτευε τυχεῖν καὶ ἡμᾶς. (Δίς).

Τῆς τοῦ Χριστοῦ σε ἀγάπης, οὐδὲν ἐχώρησεν, οὐ πῦρ οὐδὲ γυμνότης, οὐ δριμύτης βασάνων, ἀπείρων θεοκῆρυξ· σῆς γὰρ ψυχῆς, τὸ ἀδούλωτον φρόνημα, ἐπιδεικνύων ὑπέμεινας σταθερῶς, πάντα πόνον τὸν τοῦ σώματος.

Τοῖς τῶν αἱμάτων ρεῖθροις, Μάρτυς Νικόλαε, Χριστός ὁ Ζωοδότης, τὴν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, ἐνδόξως πορφυρώσας ὡς ἀγαθός, σοὶ τὸ κράτος δεδώρηται· διὸ μὴ παύση πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων σοὶ τὴν μνήμην πιστῶς.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν τῶν Μαρτύρων καλλονὴν, τῶν Ἀθλητῶν τὸ κλέος, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν πιστῶν παμφαῆ ἀντιλήπτορα, συνελθόντες, ᾧ φιλέορτοι, ἄσματικοῖς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις, τῆς οἰκουμένης κραταιὸς φύλαξ, Νικόλαε ἔνδοξε· χαίροις, λιμὴν γαληνότατε, τῶν δεινῶς χειμαζομένων, καὶ πρὸς σὲ καταφευγόντων· χαίροις τῆς Ἐκκλησίας ἐντρύφημα ὠραῖον, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις θερμότατος προστάτης. Ἄλλ' ᾧ Μαρτύρων ἐπισφράγισμα, μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων ἀεὶ, τὴν χαρμόσουν καὶ σεβάσιμον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει Σε, Παναγία Παρθένε; Τίς μὴ ἀνυμνήσει Σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ Αὐτός ἐκ Σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος, Φῶς ἰλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα(Κεφ.μγ' 9- 14)

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; Ἡ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουσὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός καὶ ὁ παῖς μου, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεὸς ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ' 1 - 9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα

εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὄλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσιν καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' Αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν Αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ζ' 7-15).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον, τῶν Μαρτύρων ἐπευφραίνονται αἱ τάξεις, καὶ σύμπασα ἡ οἰκουμένη σκιρτᾷ ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ γενναίου Ἀθλοφόρου, οὗ ταῖς πρεσβείαις σωθεῖμεν.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον, τῶν ἀνθρώπων ἐπαγάλλεται ἡ φύσις, καὶ ὕμνοι σε, ὦ θεοκῆρυξ, τιμᾷ κατὰ χρέος, ὡς αὐτὴν ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ἐκ τῶν σκανδάλων ρυόμενος.

Ὁ αὐτός.

Τοῖς συλλαβοῦσί σε παρανόμοις, μὴ πτοούμενος, οὗτος ἐβόας Ἄγιε· εἰ καὶ κατακαύσητε τῷ πυρί με, καὶ διασκορπίσητε τὰ μέλη μου σύμπαντα εἰς τὸν ἀέρα, οὐδ' οὕτω χωρίσαι ἰσχύσετε τὸ παράπαν τῆς ἀγάπης Κυρίου, ἀλλ' ὑπομενῶ, ἵνα πληρωθῇ, ἃ ἐδήλωσεν ἡμῖν διὰ τῶν Ἀποστόλων, ἄρρητα θαυμάσια· Κύριε δόξα Σοι.

Ὁ αὐτός.

Διὰ τὴν δόξαν Σου ἐλεῆμον, ὁ φίλος Σου καὶ ὁ γενναῖος Μάρτυς ἐκήρυξέ Σε Κύριε, καὶ μαστιζόμενος οὕτως ἐβόα· τῶν ἀγώνων μου μὴ παρασιωπήσης, ἴδε γὰρ τῶν μαστίγων τὸν πόνον Οἰκτίρμον, καὶ με ἐνίσχυσον, ὑπὲρ Σοῦ ὑπομένοντα, ταῦτα πάντα, Πολυέλεε Χριστέ.

Ὁ αὐτός.

Πρὸ τοῦ θανεῖν σε τῷ πυρί, ὦ Ἀθλητὰ θεοκῆρυξ Νικόλαε, αἱ νοεραὶ στρατιαὶ κατεπλήττοντο· ὡς

ἀδάμας γὰρ ἄκαμπτos ἴστασο, ὁ ἐκ γῆς πεπλασμένος ὡς ἄνθρωπος, καὶ τὸ σῶμα ἐκκαιόμενος οὐκ ἤλγησας, ὁ βροτείας συμμετέχων Μάρτυς φύσεως. Τοιαύτη γὰρ τῇ καρτερίᾳ, ἐπέτυχες τῆς Βασιλείας Χριστοῦ, Μαρτύρων ἄγαλμα ἐντιμον.

Ὁ αὐτός.

Τάδε λέγει Κύριος τῷ Ἀθλοφόρῳ· γενναῖε, τί ἐποίησάν σοι ἀδίκως οἱ παράνομοι; Ταῖς πληγαῖς σε κατέστιζαν, τῇ φρουρᾷ ἐναπέκλεισαν, ὥσπερ θῦμα ἐπὶ φλόγα ὀλακαυτώθης γενναῖε, νῦν ἐγὼ σοι ταῦτα πλουσίως ἀνταμείβομαι· ἀντὶ τῶν πόνων τρυφήν, ἀντὶ τῶν ἄθλων σου στέφος, ἀντὶ τῶν ἐπικήρων τὰ ἄφθαρτα δωρήσομαι, καὶ καίρων ἴθι λοιπόν, εἰς δόξαν τὴν ἀγείρω, κάκεῖ με ἀνευφήμησον, ἐν τῷ πυρὶ καὶ πνεύματι γνῶθί με τοῖς ἔργοις μου, Θεὸν ἀληθέστατον.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Ὁ Ἀθλοφόρος τοῦ Υἱοῦ, τοῦ παθόντος καὶ ἀναστάντος, ὁ στερρότος Χριστοῦ ὀπλίτης, βοᾷ πρὸς ἡμᾶς· ἴδε χαρὰν, ἣν ἐγὼ ἐφεύρηκα, ἴδε τρυφήν, ἣς ἐγὼ ἐναπήλαυσα, πῦρ μὲ κατηνάλωσεν, ἀλλ' ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Θεοῦ ὑπάρχω, μὴ πλανᾶσθε οὖν ὧ οὔτοι· φθαρτὰ γὰρ εἰσι τὰ ἐπίγεια ταῦτα, καὶ ἐπίκηρα πάντα, Χριστὸς ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, Σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι

χορηγοῦσα καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, τῶν Ἀθλητῶν ἢ κρηπίς, τὸ τῶν Μαρτύρων θεῖον ὄντως ἐκσφράγισμα, ὁ πᾶσαν τοῦ διαβόλου, καταβαλὼν τὴν ἰσχύν, καὶ πρὸς θεῖαν τρίβον καὶ σωτήριον, πιστῶς ὁδηγῶν ἀεὶ, τῶν βροτῶν τὰ συστήματα· χαίροις τὸ σθένος, Ἐκκλησίας καὶ καύχημα· χαίροις τὸ εὐωδέστατον, Χριστοῦ καλλιέργημα, ὁ τῶν πιστῶν σου τὴν μνήμην, τελούντων ῥύστης καὶ πρόμαχος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Χαίροις, ὁ τῇ ἀγάπῃ Χριστοῦ, πυρποληθεὶς καὶ πρὸς ἀγῶνας καὶ σκάμματα, κωρήσας γενναιοφρόνως, καὶ τῷ Θεῷ προσαχθεὶς, ὥσπερ ἄρτος ὄντως εὐωδέστατος· πιστῶν τὸ προσφύγιον, τῶν νοσοῦντων ἀνάρρωσις, ἢ θεία σκέπη, Ἀθλητῶν τὸ ἐκσφράγισμα, τῶν ἐν θλίψεσι, πονουμένων παράκλησις· δώρησαι τοῖς ὑμνοῦσί σε, ψυχῆς τε καὶ σώματος, ἀπαλλαγὴν τε καὶ λύσιν, τῶν δυσχερῶν Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν ἰκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στ. Πεφυτευμένος ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς ἀλάϊς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσει.

Ἄστρον, Ἀνατολῆς νοητῆς, τῷ στερεώματι Χριστοῦ ἀνατέταλκας, παμμάκαρ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δαδουχεῖς τὰς ψυχὰς, τῶν προσφευγόντων ἐν τῇ λάμπει σου, ὑφ' ἧς ἐλλαμπόμενος, τῶν παθῶν ἐκδιώκομεν, τὴν σκοτομῆνιν, καὶ τὸ φῶς τὸ τῆς χάριτος, εἰσδεχόμενος, σοῦ τὴν μνήμην γεραίρομεν· ὅθεν Χριστὸν δυσώπησον, ῥυσθῆναι κολάσεως, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε πόθῳ, καὶ μεγαλύνοντας πάντοτε, Νικόλαε Μάρτυς, τῶν παισμάτων ἰλασμόν τε, δοῦναι καὶ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ὡς πρόβατον ἐπὶ τὸ πῦρ, ἤχθῃς στερρὲ Ἀθλητά, καὶ ὡς ἀμνὸς ἄκακος, ἐξεκαύθῃς τῇ φλογί, ὑπὸ τῶν παρανόμων ἀνδρῶν, διὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ Νικόλαε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νεῦσον παρακλήσει, Σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· Σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν Σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα, Σὲ προσκαλούμενοι, σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν Σοὶ πιστῶς βοώντων· Χεῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, Τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'·
Ὡς τῶν αἰχμαλώτων.

Ὡς τῶν Ἀθλοφόρων ὁμότροπος, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκῃ ὑπέρμαχος, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων ἰκέτευε, εἰρήνην, τῇ οἰκουμένη δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ Σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ'.
Ταχὺ προκατάλαβε.

Νομίμως ἐνήθλησας σθένει τοῦ Πνεύματος, παμμάκαρ Νικόλαε καὶ κατηδάφισας, δαιμόνων τὴν ἔπαρσιν· ὅθεν σε συνελθόντες, εὐφημοῦμεν ἐν ὕμνοις, μνήμην σου τὴν ἁγίαν, ἐτησίως τελοῦντες· δι' ὃ μὴ παύσης πρεσβεῦων, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόνυμφε καὶ Παντευλόγητε, πιστῶν ἢ ἀντίληψις καὶ τὸ προσφύγιον, πρὸς Σὲ καταφεύγοντα, οἴκτειρόν με καὶ σῶσον, ἐκ χειρὸς πολεμίου, λύτρωσαί με κινδύνου, καὶ παντοίας ἀνάγκης, ἵνα ὕμνῳ Σε σωσμένος, Σὲ τὴν Πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Ὡς ἐπὶ πέτραν ἀκλινῆ τῶν δογμάτων, τῶν τοῦ Χριστοῦ στερεωθείς γενναιόφρον, τὰ τῶν ἀθέων δόγματα κατέπτυσες· ὄθεν καὶ πρὸς ἄθλησιν, προσεχώρησας Μάρτυς, θεία τοῦ Δεσπότη σου, δυναμούμενος ῥώμη, ἧ καὶ πρεσβεύων πάντοτε τρανῶς, ὑπὲρ τῶν πίστει, καὶ πόθῳ τιμώντων σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν τεταμένη, ἄϋλος κλίμαξ μουσικῶς προετύπου, τὴν λογικὴν καὶ ἔμψυχόν σου κλίμακα· Σὺ γὰρ τὸ μεσότοιχον, τοῦ φραγμοῦ καθελοῦσα, ἤνωσας Πανύμνητε, τὰ τὸ πρὶν διεσιῶτα, τὸν οὐρανὸν συνάψασα τῇ γῇ, καὶ τοὺς βροτοὺς τοῖς Ἀγγέλοις ἐνώσασα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Νίκην τῆς τοῦ Δεσπότη σου γεγονώς, ἀπολαύεις ἐνθέου μάκαρ τρυφῆς, χοροῖς αὐλιζόμενος, τῶν Μαρτύρων Νεομάρτυς· ἐν γὰρ σταδίῳ πλάνην ἀθέων διήλεγξας, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι Θεὸν ἀνεκήρυξας· ὄθεν καὶ τὸ σῶμα, τὸ σεπτὸν σου ἐν ἧλῳ, πυρὶ δαπανούμενον, ἀπαράτρωτος ἔμεινας, Ἀθλοφόρε Νικόλαε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφρῃσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε κλίμαξ ἣν ἶδε πρὶν Ἰακώβ, ἡ κατάγουσα ἄνωθεν τὸν Θεόν, καὶ γῆθεν ἀνοίγουσα, τοῖς βροτοῖς πρὸς οὐράνια· χαῖρε Κυρία κόσμου, καὶ Κτίστου λοχεύτρια, ἡ τετοκυῖα Λόγον, Πατρὶ τὸν συνάναρχον· χαῖρε φωτοφόρε, καὶ πυρίμορφε θρόνε, καὶ τράπεζα φέρουσα, τὸν τροφέα τῆς κτίσεως· χαῖρε κόσμου κοσμήτρια, κόσμησον κάμοῦ τὴν ψυχὴν, ὡς τεκοῦσα τὸν κόσμου Κοσμήτορα, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ δοξάζει Σε Δέσποινα.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. *Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.*

Στ. *Πεφυτευμένος ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς ἀύλαις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσει.*

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. ιβ' 8 – 12).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσῃ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ ἀρνησάμενός με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ. Καὶ πᾶς ὃς ἐρεῖ λόγον εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα βλασφημήσαντι, οὐκ ἀφεθήσεται. Ὅταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τι

ἀπολογήσησθε, ἢ τι εἶπητε· τὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἃ δεῖ εἰπεῖν.

Ὁ Ν' (50) Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ. *Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...*

Τίς μη μακαρίση σου τὴν στερρὰν καρτερίαν; Τίς μὴ ἀνυμνήση σε, Ἀθλοφόρε πολύτλα; Τὸν γὰρ ἀχρόνως ἐκ γαστρὸς ἐκλάμπαντα παρθενικῆς, δι' ἡμᾶς γεγονότα ἄνθρωπον ἀνεκήρυξας στερρῶς, μὴ δειλιάσας βασάνους, ἀπείρους Νικόλαε, ξίφοις τὴν ἐκτομήν, πυρὸς τὴν καῦσιν, ὑφ' ἧνπερ καιόμενος, ἀπαράτρυτος ἔμεινας, Μεγαλομάρτυς πανεύφημε· δι' ὃ ἰκέτευε Χριστὸν τὸν Θεὸν τὸν Παντάνακτα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγίου δύο.

Κανὼν α', οὔ ἢ ἀκροστιχίς: *Τὸν ἀρτιφανῆ Μάρτυρα μέλπων θέμις. Δαμασκηνοῦ.*

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Κύματι θαλάσσης.

Τίμιος τῷ ὄντι, ὁ θάνατος Μάρτυς ὁ σὸς ἐπέφανες, Κυρίου ἔναντι, ὃν ἐκδυσώπει παμμάκαρ, οὐρανόθεν θείαν ἔλαμπιν, παρασχεῖν μοι πόθῳ σου, γεραίροντι τὴν ἄθλησιν.

Ὅλος ἀπὸ βρέφους, Θεῷ ἀνετέθης, τῷ Παντοκράτορι, Μάρτυς Νικόλαε· δι' ὃ καὶ Τοῦτον

ὕπέρως, τοῖς γενναίοις σου ἀθλήμασι, μεγαλύνας ἥσυχνας ἐχθρὸν τὸν ἀνομώτατον.

Νέκρωσιν τῷ γένει, βροτῶν ὁ τεκτῆνας, διὰ τῆς βρώσεως, ξύλου τῆς γνώσεως, νῦν ἠττηθεὶς παναρίστως, ὑπὸ σοῦ τοῦ γενναιόφρονος καταστῶμαι δειλῆσι, δεινῶς καταπατούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἄπας ἐγκωμίων, ἠττᾶται Παρθένε, νόμος σαφέστατος Σοὶ προσβαλλόμενος· ἀλλ' ὅμως δέχου καὶ ταύτην τὴν ᾠδὴν νῦν σὺν τῷ Μάρτυρι, καὶ τοῖς πρόσω λόγον μοι, κατάπεμψον Πανάχραντε.

Κανὼν β', οὗ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον· ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις: *Τοῦ αὐτοῦ.*

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ἄμαρτιῶν μου καὶ παθῶν τὴν ζόφωσιν, μακρὰν ἀπέλασον, μονογενῆ Λόγε, τῇ παναλκεστάτῃ Σου, δυνάμει καταύγασον, τῆς ψυχῆς μου τὰς κόρας, ἀμαυρωθείσας τοῖς πάθεσι, Μάρτυρος τοῦ Σοῦ παρακλήσεων.

Βεβηλωμένον με σαρκὸς τοῖς πάθεσιν, ὑσώπω κάθαρον, σὼν πρεσβειῶν Μάρτυς, καὶ τὴν τῶν αἰσθήσεων, διπλῆν πεντάδα φώτισον, κληρουχίας τῆς ἄμφω, συγκληρονόμον δεικνύων με, καὶ τρυφῆς ἐνθέου συμμετοχόν.

Γῆθεν μετέστης πρὸς τρυφήν ἀδάπανον, ὑπενεγκὼν σταθερῶς, τὰ τῶν πληγῶν στίφη, καὶ τὴν τοῦ φλογίζοντος, πυρὸς μὴ δείσας κάμινον, ἀλλ'

ἀνδρείως ἐλέγξας, τὴν τοῦ πατρὸς τάπτοντος ἄνοιαν,
ἔσεσθαι σαφῶς ἀρνησίθεον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ὑπεράγαθον Θεὸν ἢ τέξασα, κεκακομένην αἰεί,
τὴν ψυχὴν μου μόνη, ἀρεταῖς ἀγάθυνον, ὡς ἀγαθὴ
ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, ὅπως ἀξίως
δοξάζομεν, τὴν βροτῶν τὸ γένος δοξάσασαν.

Ῥδὴ γ'. Κανὼν α'. Σὲ τῶν ἐπὶ ὑδάτων.

Ῥώμην ἐξ ὕψους θείαν, δεδώρηται ὁ Κτίστης τῶν
ἀπάντων, σοὶ θεοκῆρυξ μάκαρ· δι' ὃ ἀνδρείως
ὑπέφερας, ἐν τῇ πυρὶ φλεγόμενος, Μάρτυς Νικόλαος,
πάντων Ἀθλητῶν ἀγλαΐσμα.

Τύραννον ἐπηρμένον, κατέρραξεν εἰς γῆν ὄφρῦν
τοῦ πλάνου, σαφῶς ὃ θεοκῆρυξ, τοῖς σοῖς γενναίοις
ἀθλήμασι· δι' ὃ Χριστῷ ἐκραύγαζεν· οὐκ ἔστιν Ἅγιος
πλὴν Σοῦ Κύριε Φιλάνθρωπε.

Ἴτεμέν σε θεοκῆρυξ, οἱ πόθῳ σου τελοῦντες τὴν
φωσφόρον, πανήγυριν ἐν ὕμνοις, ἐν τοῖς κινδύνοις
ὑπέρμαχον, καὶ ἀρωγὸν ἐν θλίψεσι· διὸ βοῶμέν Σοι·
καίροις Ἀθλητὰ Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Φύσεως μεταμείψας, θεσμοῦς ὁ Κτίστης Κόρη τῶν
αἰώνων, προῆλθεν ἐκ νηδύος τῆς Σῆς ἀσπόρως
Πανύμνητε, καὶ τὴν βροτῶν ἐθέωσε, φθαρεῖσαν
πάθει, φύσιν ὡς Θεὸς καὶ Κύριος.

Κανών β'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Δυναμωθείς ὁ Δανιήλ, τῇ τοῦ Θεοῦ πανοπλία, ἐξελθὼν τε ἀσινῆς ἐκ τοῦ λάκκου, ἐξωλόθρευσε δαίμονας τοὺς τούτου κατακρίναντας· οὐδὲ τῇ καρτερίᾳ δαιμόνων, στίφη διώλεσας.

Ἐπὶ τὴν ἄβυσσον, τῆς Σῆς φιλάνθρωπίας προσπίπτω, ἐξαιτούμενος κακῶν μου τὴν ῥῆσιν· ἀλλ' ὡς μόνος συμπαθῆς καὶ φύσει πολυέλεος, πρεσβείαις οἴκτειρόν με, τοῦ Σὲ γενναίως κηρύξαντος.

Ζῶσι φησὶν ὁ Σολομών, οἱ δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τῶν τῶν καμάτων ἀπολαύοντες γέρα· διὸ τούτων σὺ γεγονώς, ὁμόζηλος Νικόλαε, διάδημα τοῦ κάλλους, ἐκ τῆς χειρὸς Θεοῦ δέδοξαι.

Θεοτοκίον.

Ὁ καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ, καὶ τὴν Σὴν μήτραν οἰκήσας, οὐρανὸν Σε λογικὸν τοῖς ἀνθρώποις, ἀναδείκνυσιν αἰεὶ, τῶν οὐρανῶν ὑπέρτερον· δι' ὃ μὴ παύση Τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν εὐμενίζουσα.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐπιλάμψει θεϊκῆ, καταυγασθεὶς σου τὴν ψυχὴν, τὸν συνάναρχον Υἱόν, Πατρὶ καὶ Πνεύματι στερρόως, ἐν τῷ σταδίῳ ἐκήρυξας Ἀθλοφόρε, πάντων τῶν κτιστῶν ὄντα Κύριον· ὄθεν καὶ δεινῶς μαστιζόμενος, καρτερικῶς ἐκραύγαζες παμμάκαρ, οὐδὲν Τούτου δυνήσεται ποτὲ χωρίσαι, ἀλλὰ γενναίως, βούλομαι ἐκκαυθῆναι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετὸν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει Σου Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ράβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν, καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστωρ Σου καὶ φύλαξ, τοῖς Ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει παρθένος.

Ἦδὴ δ' . Κανὼν α' . Τὴν ἑναστρόν Σου θείαν.

Ἀπαμφιάσω τῆς νεκρώσεως τὸν χιτῶνα σοφέ, τυπτόμενος ἀδίκως· δι' ὃ πρὸς τὴν ἀνώλεθρον ἔφθασες ζωὴν, ἐνδυσόμενος Μάρτυς θεῖον ἱμάτιον.

Νύκτα βαθεῖαν ἀπεμείωσας, ἀθεΐας σαφῶς, ὃ θεοκῆρυξ Μάρτυς, τοῖς θείοις σου διδάγμασιν· ὅθεν πρὸς τὸ φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος, καίρων κατήνησας.

Ἡμέρα σήμερον ἀνέτειλε, θυμηδὴς δι' ἡμᾶς, πληροῦσα τοὺς ἐν ταύτῃ, γεραίροντας τὸν αἴτιον, ἄσματοι σεπτοῖς, τὸν στερρὸν Ἀθλοφόρον, θεῖον Νικόλαον.

Θεοτοκίον.

Μήτηραν οἰκήσας τὴν Σὴν Ἄχραντε, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, προῆλθεν σαρκοφόρος, καὶ τοῖς βροτοῖς ἐγνώρισται ἄνθρωπος ὁμοῦ, καὶ Θεὸς κατ' οὐσίαν, πέλων σαφέστατα.

Κανών β'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ἡ φωταυγῆς σου, καὶ φωσφόρος πανήγυρις, νῦν ἐπέστη, πάντας καταυγάζουσα τοὺς περιθέοντας ἐν αὐτῇ, καὶ τὸν δεδωκότα, ὑπομονὴν σοι δοξάζοντας, καὶ σὲ μακαριοῦντας, τὸν τὸ πῦρ τὸ φλογίζον, μηδαμῶς δειλιάσαντα ἔνδοξε.

Θέσει θεόν, σὲ ἀπειργάσατο Κύριος, ὄνπερ πάλαι, σταθερῶς ἐκήρυξας, ἐν τῷ σταδίῳ παρεστηκῶς· ὅθεν οἱ τιμῶντες τὴν φωταυγῆ σου πανήγυριν, δεχθειήμεν τῆς ἄνω, μέτοχοι Βασιλείας, ταῖς πρεσβείαις σου Μάρτυς Νικόλαε.

Ἰδοίμι σε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως ἰλεοῦντα, Κύριον τὸν εὐσπλαγχνον, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, σὲ μακαριοῦντων, καὶ κεκτημένων σε πρόμαχον, φρουρόν τε καὶ προστάτην, καὶ προθύμως ᾠδὴν σοι, κομιζόντων παμμάκαρ ἰκέσιον.

Θεοτοκίον.

Ὑποποιῶν, τοὺς γηγενεῖς ὁ Φιλάνθρωπος, ἐκ γαστρὸς Σου, σάρκα προσλαβόμενος, ὥφθη βροτοῖς, ἄνθρωπος ὁμοῦ, καὶ Θεὸς ὑπάρχων, καὶ πάντας ἀνεκαλέσατο, πρὸς φῶς θεογνωσίας· Ὅν ἰκέτευε Κόρη, ἡμᾶς οἰκτειρῆσαι τοὺς δούλους Σου.

Ἦδὴ ε'. Κανὼν α'. Θεοφανείας Σου Χριστέ.

Ἄρμα τὸ πῦρ πρὸς οὐρανόν, σὲ Ἀθλητὰ ἐπανάγον ὑπῆρξε, δι' οὗ ἔφθασες Νικόλαε, ἔνθα τῶν Μαρτύρων τὰ τάγματα, μιμητῆς γεγονῶς τούτων σαφέστατα· τὸ

γὰρ πῦρ οὐδόλως κατέπληξας, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ῥήτωρ ἐδείχθης ἀληθής, τὰς συμπλοκάς, τῶν ἀθέων τυράννων, διαλύσας Μάρτυς ἐνθεώτατα· ὅθεν συναγάλλου ταῖς Μάρτυσι, συνεφάμιλλος γεγονῶς ἐν πόλῳ ἐνδοξε, καὶ τὴν θείαν δόξαν, τρανώτερον καθορῶν ἡμᾶς περίεπε.

Τέτρωσαι Μάρτυς τῇ Χριστοῦ, ὡς ἀληθῶς κραταιᾷ ἀγαπήσει, διὰ τοῦτο σταθερῶς διήλεγξας, τοῖς σεπτοῖς σου λόγοις Νικόλαε, τοὺς τῆς πλάνης υἱοὺς, ὁμοῦ τε καὶ προῖστορας, ὡς μὴ σεβομένους Χριστόν, τὸν εἰς τὴν γῆν ὀφθέντα Ἀμνόν.

Θεοτοκίον.

Ἐψωσας Κόρη τῶν βροτῶν, παναληθῶς τὴν πεσοῦσαν οὐσίαν, ὡς τεκοῦσα τὸν αὐτῆς Κοσμήτορα· ὅθεν ὡς προέφησ σωζόμεναι, γενεαὶ Σε πᾶσαι τρανῶς νῦν μακαρίζουσι, καὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶσι χρεωστικῶς· καίρε Πανάχραντε.

Κανὼν β'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Κρίνον ὥσπερ παμμάκαρ, ψαλμικῶς ἐν αὐλαξί ταῖς τοῦ Κυρίου σου, ἱερῶς ἀνέφη τὰς ψυχὰς καθηδῶνον τῶν πίσει σοι, προσιόντων Μάρτυς, ἱκετικῶς τε ἐξαιτούντων, τῆς γεέννης ῥυσθῆναι πρεσβείαις σου.

Λυμανθεῖς ταῖς δολίαις, μηχαναῖς τοῦ δράκοντος πρὸς σὲ κατέφυγον, ἰαθῆναι τάχος, ἱκετεύω σε

Μάρτυς ὡς ἔχοντα, παρρήσιαν ὄντως, πρὸς τὸν ἀπάντων Βασιλέα, ὑπὲρ Οὗ τοὺς ἀγῶνας διήνυσας.

Νικητὴς κατὰ πάντα, τῶν πρὸ σοῦ γενόμενος Μαρτύρων ἔνδοξε, νῦν ἐπαπολαύης, σὺν αὐτοῖς ἐν Ἁγίων σκηνώμασι, δωρεῶν ἀπείρων, ὧνπερ ἰκέτευε τυχεῖν με, Ἀθλητὰ τοῦ Κυρίου Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Ἀφθαρσίας τὸν στάχυν, ἄρουσα βλαστήσασα ἢ ἀγεώργητος, τὴν ψυχὴν μου πάσης, ἀρετῆς τῇ ἐνδεία λιμώπτουσαν, ἔμπλησον καὶ δεῖξον, καρποὺς ἐνθέους ταῖς ἀρδεΐαις, τῶν δακρῦν βλαστάνοι τε Ἄχραντε.

Ῥδὴ σι'. Κανὼν α'. Συνεσχέθη ἀλλ' οὐ κατεσχέθη.

Ῥωμαλαίῳ καὶ σταθερωτάτῳ, Μάρτυς φρονήματι πεισθεῖς, ὡς λέων πρὸς βασάνους, προσεχώρησας ἀνδρειοφρόνως, καὶ συμπατήσας, τὸν ἐχθρὸν σαφέστατα, τῷ τῆς νίκης στεφθεῖς στεφάνῳ, ἀνῆλθες ἔνδοξε πρὸς Θεὸν νικητῆς· ὅθεν οἱ πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.

Ἀσεβείας ἀλλ' οὐκ εὐσεβείας, ἤλεγξας Μάρτυς τοὺς ἐναγεῖς, ἔχων ἐν σοὶ λαμπρὰν τὴν τοῦ Πνεύματος φωτοφόρον χάριν, ᾧ θεοκῆρυξ Ἀθλητὰ Νικόλαε· διὰ τοῦτο καὶ πυρὸς ἐνύλου, σὺ κατεφρόνησας προσδοκῶν ἀληθῶς, θείαν ἀμοιβὴν Μάρτυς πανάριστε.

Μακαρίας καὶ ἐλπίζομένης, ἔτυχες Μάρτυς δωρεᾶς· τῆς γὰρ μετὰ Μαρτύρων κατηξίωσαι

χοροστασίας, ὡς μεγάλην τοῖς στερροῖς ἀκαμάτοις σου, τὸν τὰ σύμπαντα νεύματι μόνῳ σοφῶς ἰθύνοντα, ἧς τυχεῖν καὶ ἡμᾶς πρέσβευε, Χριστῷ τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ Σέ μου πᾶσαν ἀνεθέμην, Κόρη ἐλπίδα ψυχικήν, ὁμοῦ σωματικήν τε· διὸ Πάναγνε ὡς βούλει μόνη, Σὺ πρὸς τὸ θεῖον τοῦ Υἱοῦ Σου θέλημα, καθοδήγησον τὴν παναθλίαν ψυχὴν μου δέομαι, μὴ ἔῶσαι δεινοῖς παιίσμασιν, ἀεὶ καταποντίζεσθαι.

Κανὼν β'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ναμάτων, τῶν ζωηρῶν τερπόμενος, ἐν σκηναῖς ἐπουρανίοις παμμάκαρ, διηνεκῶς ἀπολαύης γενναίως, αὐτομολήσας πρὸς ἄθλα καὶ σκάμματα· δι' ὃ μὴ παύση χαλεπῶν, ἐκ κινδύνων ἐξαίρων τοὺς δούλους σου.

Ἐενάγισον, καὶ ἡμᾶς τοὺς πόθῳ σου, τὴν φαιδρὰν ἐπιτελοῦντες ἡμέραν, ἐν τῇ φρικτῇ, τοῦ Δεσπότης τραπέζῃ, ὡς παρρησίαν πλουτίσας πανένδοξε, τρανώτερόν τε καθορῶν, Ὅν ἐν γῆ ἐκ καρδίας ἐπόθησας.

Ὁ πάλαι, τῷ νομοθέτῃ Κύριος, ἀμυδρώτερον ὠφθεις ἐν τῷ ὄρει, πλάκας διδοὺς, γεγραμμένας τὸν νόμον, Αὐτὸς σοι ῥώμην παμμάκαρ δεδώρηται, Νικόλαε Μάρτυς Χριστοῦ, μὴ τὸ πῦρ δειλιᾶσαι τὸ πρόσκαιρον.

Θεοτοκίον.

Ἐπέφηνεν, ὁ Δαβίδ Μαρία, Σὲ τοῦ τῶν ὅλων Βασιλέως Παρθένε, κράζων τρανώς, διαχρύσω ἐσθῆτι, πεποικιλμένη ἐν δόξῃ παρέστοι, Σοὶ Βασίλισσα, ἢ Σὲ φρικτῶς τετοκυῖα τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Ὡς ὑπερμάχῳ κραταιῷ καὶ ἀντιλήπτορι, τῶν προσφευγόντων ἐσαεὶ ὑπὸ τὴν σκέπην σου, προσκόμιζομεν τὸν ὕμνον σοι Ἀθλοφόρε, ἱκετεύοντες ῥυσθῆναι πάσης θλίψεως, ταῖς πρεσβείαις σου Ἀθλητὰ πανασίδιμε, ἵνα κράζομεν· χαίροις Μάρτυς Νικόλαε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄπαντες τὴν στερρὰν σου καὶ θείαν καρτερίαν ἐκπληττόμενοι Ἀθλοφόρε, Χριστὸν τὸν στεφοδότην ὕμνοῦμεν ἀγαλλόμενοι καὶ σοὶ τῷ στεφανίτῃ τὴν ὄδῃν προσάγοντες, βοῶμεν ταῦτα·

Χαίροις, ὁ τοῖς πᾶσι τὸν Χριστὸν καταγγείλας·

χαίροις, ὁ τὴν πλάνην τῶν ἀπίστων ἐκφραύλισας.

Χαίροις, τῶν Μαρτύρων τὸ θεῖον κειμήλιον·

χαίροις, τῶν ἀνθρώπων τὸ μέγα προσφύγιον.

Χαίροις, ὅτι συνεπεύφρανες τῶν Ἀγγέλων τὴν πληθύν·

χαίροις, ὅτι κατεπάτησας τῶν δαιμόνων τὴν ἰσχύν.

Χαίροις, ὁ φανείς Μάρτυς ἐν τῷ τοῦ κόσμου τέλει·

χαίροις, ὁ ἐκ γλώττης ἀποστάξας γλυκὸ μέλι.
Χαίροις, χοροὶ Μαρτύρων ἐφάμιλλε·
χαίροις, βροτοῖς διδοῦς ῥῶσιν πάντοτε.
Χαίροις, πιστῶν ὁ φρουρὸς καὶ ῥύστης·
χαίροις, ἐχθρῶν ὁ στερρὸς διώκτης.
Χαίροις, Μάρτυς Νικόλαε.

Συναξάριον.

Τῆς ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου
Νεομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐξ Ἰχθύος τῆς
Κορινθίας, ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσαντος, ἐν
ἔτει 1554.

Στίχοι·

*Πῶρ ὑπενεγκῶν Νικόλαε τρισμάκαρ,
Γῆθεν μετέστης πρὸς Μονὰς αἰωνίους.
Κάθανε Νικόλεως δεκάτη πυρὶ ἢ δὲ τετάρτη.*

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ' . Κανὼν α' . Ἄφραστον θαῦμα.

Λειμῶνος θείου, περιπολεύων σὺν Μάρτυσι, τὸ
χωρίον Μάρτυς ἔσαι, ἡμᾶς τοὺς εἰς σὲ
προσφεύγοντας οἴκτειρον, καὶ τῆς μελλούσης ὀδύνης
ῥῦσαι πάντας, Ἀθλητὰ τοὺς σὲ πόθῳ νῦν τιμῶντας.

Πυρὸς τὸν ἐοῖζον οὐκ ἐδειλίασας ἔνδοξε, ἀλλ'
ἀτρέπτως ἴστασο στερρέ, ἐν μέσῳ φλογὸς Ἀθλητὰ
Νικόλαε, τῷ τῶν ἀπάντων Δεσπότη ἀναμέλπων·
Λυτρωτὰ ὁ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ἦαρ τοῖς πᾶσι σωτηριῶδες ἀνέτειλε, τὰς καρδίας πάντων τῶν πιστῶν, εὐφραῖνον τρανῶς, δεῦτε οὖν συνδράμωμεν, καὶ τῷ Κυρίῳ βοήσωμεν συμφώνως· Λυτρωτὰ ὁ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἵνα ζωώση τοὺς πρὶν τῇ βρώσει τεθνήξαντας, ἐκ γαστρὸς Σου Κόρη σαρκωθείς, μόνος ὁ Θεός δι' οἴκτον ἀπέφηνεν, ᾧ μελωδοῦμεν οἱ πιστοὶ σεσωσμένοι· Λυτρωτὰ ὁ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν β'. Παῖδας Ἑβραίων.

Πρόστηθι πάντων ἐν τῇ ὥρᾳ, τῆς Δευτέρας τοῦ Δεσπότητος παρουσίας, τῶν ἐν πίστει φρουρόν, καὶ πρόμαχον καὶ ῥύστην, ἐχόντων σε Νικόλαε, ἐξαιρούμενος γεέννης.

Ῥῆμα Θεοῦ ἐνίσχυσέ σε, ὥσπερ πάλαι τοῦ Ἰὼβ ἐπὶ κοπρίας, ἐρριμένον δεινῶς· διὸ πυρὶ ἐνύλω, ἠλόγησαι τὸ σῶμά σου, δαπανώμενον διόλου.

Σὺ τῇ τραπέζῃ προσηνέχθης, τοῦ Θεοῦ καθάπερ ἄρτος ἐν τῇ μάκτρᾳ, φυραθεὶς Ἀθλητὰ, ἀθλήσεως τῆς θείας· διὸ χοροῖς ἠρίθμησαι, τῶν Μαρτύρων εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας λόγον τὸν ἀχρόνως, προεκλάψαντα γαστρὸς ἐκ τῆς πατρώας, τὴν βροτείαν μορφήν, ἀρρέύστως προσλαβόντα, ἐκ Σῆς νηδύος Ἄκραντε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Ῥδὴ η'. Κανὼν α'. Ἐκοτηθι φρίττων οὐρανέ.

Ναμάτων Μάρτυς ζωηρῶν, αἰὲ πληρούμενος, ὡς τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ ἀπαύστως παρεστῶς, νῦν δρόσισον τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, τακεῖσαν τῷ φλογμῷ τῶν πταισμάτων, ἵνα πάντοτε κράζω· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει γενόμενος θεός, τὴν ὑπερούσιον κατοπεύεις ἐμφανῶς Τριάδα, ἐν πόλῳ Νικόλαε, Ἦν ἐκδυσώπει, ἡμᾶς σῶσαι τοὺς πίσει μελωδοῦντας· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐκοτηθι γῆ καὶ οὐρανέ, πῶς ὁ ἐπίγειος νῦν οὐράνιος σαφῶς ὑπῆρξε· τὸ γὰρ πῦρ οὐκ ἔπτηξεν, ὑπὲρ ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἔστη παρρησίαν κραυγάζων· οἱ Παῖδες ἀνυμνήτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ μὲν γέγονας Ἀγνή, Παρθένος δ' ἔμεινας, μετὰ τόκον ἀψευδῶς· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις πέφηκεν, Ὅς μηδαμῶς θεσμοὺς τῆς φύσεως γινώσκει ραδίως, Ὅν παῖδες εὐλογοῦσιν, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν β'. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Τῶν ἐσόπτρων λυθέντων θεοκῆρυξ, ἐποπτεύει τρανῶς τὴν παναγίαν, καὶ τριφεγγεῖ Τριάδα τὴν ἀμέριστον, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰπὸ πέτρας ὀπὴν ἐστὼς κατεΐδεν, ὁ θεόπτης τὸν Κύριον τῆς δόξης, οὐδὲ τανῦν παμμάκαρ καθαρώτερον, Τοῦτον κατοπτεύεις, ὕμνον ἀναμέλομεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φῶς ἐκλάμπαν ἐν τῇ καθαρωτάτῃ, σοῦ καρδία γενναῖον πρὸς βασάνοις, εἰργάσατό σε ἔνδοξε Νικόλαε, Κύριον ὕμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀμήτωρ ὑπάρχων πρὸ αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων ἀπάτωρ ἐγεγόνει, ἐκ Σῆς νηδύος σάρκα προσλαβόμενος, ἄκραντε Παρθένε: Ὁν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ' . Κανὼν α' . Μὴ ἐποδύρου.

Ἰερῶς καθάπερ κρῖνον, ἐν αὐλαῖς τοῦ Κυρίου ἐξήνθησας, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα φαιδρόν, τῶν ἐν πίστει τελούντων τὴν ἁγίαν σου, καὶ ἐτήσιον μνήμην, χαρᾶς πνευματικῆς, ἐμπιπλῶν τὰ καρδίας, Μάρτυς Νικόλαε.

Στρατιαὶ τῶν Ἀσωμάτων, τὸ στερρόν τῆς ψυχῆς σου, ὀρῶσαι κατεπλήττοντο, Νικόλαε τρανῶς: τὸ γὰρ πῦρ τὸ φλογίζον οὐ κατέπτηξαν, ἀλλ' ἐστὶν ἐν σταδίῳ ἐν ὕμνοις, Ἰησοῦν τὸν Χριστόν, καὶ Πατέρα Μάρτυς πανάριστε.

Δυσωπῶν νῦν μὴ ἐλλίπης ἐκτενῶς τὸν Πατέρα, ἀπὸ πάσης μερισθῆναι παμμάκαρ προσβολῆς, μοχθηρᾶς κακίστης ὡς προθέμενον, ἀληθῶς τὴν ῥδὴν σοι ἦν

πρόσδεξαι, ψυχῆς σωτηρίαν μοι νέμων, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Καινουργεῖται παναρίστως, ἡ βροτεία οὐσία Μήτηρ Θεοῦ τῷ ξένῳ, καὶ ἀφράστῳ τοκετῷ Σου, Παρθένε δεινῶς, ἡ πρὶν διοικούσα, νῦν δὲ χαῖρε βοᾷ Σοι· ὁ δῶρον ἐμφανῶς δεχομένη, ὡς μείζον ὑψωσον κέρας αὐτῆς.

Κανὼν β'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Χαρᾶς αἰωνιζούσης σὺ γεγονῶς, τῶν Μαρτύρων συμμετοχος ἔνδοξε, χωροβατῆς, τόπον τῆς Ἐδέμ τῆς περικαλλοῦς· διὸ ὡς εὐεπίβατον, ἔχων τοῦ Δεσπότη τὴν ἀκοήν, αἰτήμασί σου θείοις, τῆς ἄνω Βασιλείας, ἐπιτυχεῖν με καθικέτευε.

Ψελλίζοντος ἐκ στόματος τὴν ᾠδὴν, δεδειγμένος ἀντάμειψιν δίδου μοι, ὡσπερ Χριστός, τάλαντα τῆς χήρας δύο λεπτά, προθύμως διεδέξατο, ἔχων παρρησίαν ὡς ἀγαθῶν, ἀπείρων κληρονόμος με, μεθέξεώς τε θείας, καταξιούμενος Νικόλαε.

Ὡς Μάρτυς ἐνομομῶτατος τῷ Θεῷ, στεφηφόρος παρίστασαι ἔνδοξε, διηνεκῶς· ὅθεν τοῖς τελοῦσί σου τὴν σεπτὴν, καὶ φωταυγῆ πανήγυριν, ἴλεων ἀπέργασαι ἐν δεινοῖς, ἀεὶ χειμαζομένοις, οἰκτῆραι καὶ τῆς θείας, ἐπιτυχεῖν μακαριότητος.

Θεοτοκίον.

Ἕμνοῦμέν Σε Παρθένε οἱ διὰ Σοῦ, τῆς ἀρχαίας ρυσθέντες κακώσεως, καὶ τὴν φωνὴν, πάντες Σοι

βοῶμεν τοῦ Γαβριήλ· χαῖρε Θεοῦ λοχεύτρια· χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμπαντα ἀχρόνως, Θεὸν τε καὶ Δεσπότην, ὃν ἐκδυσώπει τοῦ σωθῆνα ἡμᾶς.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τοῖς μὲν πιστοῖς ἡ σὴ κἀρα, πρὸς ἴασιν ἐπεδόθη, ἡ δὲ ψυχὴ ἐν θαλάμοις, περιπολεύει οὐρανῶν· διὸ τιμῶμέν σε πάντες, οἱ σχῶντές σε ἰατῆρα.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μαρτύρων ὁμηγύρεσιν, ἠρίθμησαι πανένδοξε, αἵμασι σοῖς μεγαλύνας, τὸν τῶν ἀπάντων Δεσπότην, καὶ τῶν βασάνων ἅπασαν, ὑπενεγκὼν τὴν ἔφοδον· διὸ ἡμᾶς περίεπε, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ, Νικόλαε Ἀθλοφόρε.

Θεοτοκίον.

Μαρία παντευγένητε, Παρθένε παναμώμητε, ἡ τὸν Χριστὸν τετοκυῖα, τοῖς Σέ γεραίρουσι πίστει, πταισμάτων λῦσιν δώρησαι· ὅσα γὰρ θέλεις δύνασαι, τελεῖν ραδίως Ἄκραντε, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ πάντα, ἰσχύοντος Θεοῦ Λόγου.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰσιῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες το πρῶτον. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῇ ῥοῇ τῶν αἱμάτων σου, ἀθεΐαν κατέσβεσας, τὸν πυρσὸν Νεομάρτυς καὶ κατήνησας, ἐνθα Μαρτύρων τὰ τάγματα, τρανῶς ἀγαλλόμενος, καὶ τὴν δόξαν τηλαυγῶς, τῆς Τριάδος θεώμενος, Ἦν ἰκέτευε, ἐκ

φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου. (Δίς).

Ταῖς βαφαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, προφυρίδα ἐπέχρυσας, σεαυτῷ Νικόλαε ἢ σαφέστατα, κεκοσμημένος πρὸς Ἅγια, Ἁγίων ἐχώρησας, καὶ παρίστασαι Χριστῷ, ἱκετεύων δωρήσασθαι, τοῖς ἐκ πόθου σου, τελούσι τὴν μνήμην τῶν παισιμάτων, ἰλασμόν καὶ Βασιλείας, τῶν οὐρανῶν ἐπιτεύξασθαι.

Συνεργία τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου Νικόλαε, τῶν ἐχθρῶν κατέβαλες τὰ φρυάγματα· καὶ γὰρ δεινῶς μαστιζόμενος, εἰρκτῆ τε κλειόμενος, καὶ πυρὶ προσομιλῶν, ἀπαράτρωτος ἔμεινας· ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης καὶ Μαρτύρων, τοῖς χοροῖς συναριθμήθης, περιφανῶς ἀγαλλόμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Συγχαρήτε βροτοῖς ἅπασαι, αἱ τῶν Μαρτύρων χοροστασίαι· ὁ Ἀθλοφόρος γὰρ Χριστοῦ, καὶ ἡμέτερος ἀκέστωρ, καὶ φύλαξ ἀπροσμάχητος, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῷ κλεινῷ αὐτοῦ τεμένει ἀοράτως ἐπιφαινόμενος καταυγάζει, τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτόν· ὅθεν ἐτησίως εὐφημοῦντες αὐτόν βοήσωμεν· λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ κινδύνων ταῖς πρεσβείαις σου, ἔνδοξε Ἀθλητὰ Νικόλαε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ Ποιητὴς καὶ Λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σΣς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ Σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε

καὶ Παρθένω ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χρε τοῦ
Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ
σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

